

РІВНІ ІНТЕГРАЦІЇ В АГРОПРОДОВОЛЬЧІЙ СФЕРІ

***Ніценко В.С., к.е.н., доцент,
Одеський національний університет імені І.І. Мечникова***

Інтеграційні процеси є складовим елементом економічної системи. Форми інтеграційних процесів, механізм їх прояву, здійснюється на двох рівнях: мікро- і макро [1, 3]. На мікрорівні інтеграційні процеси формуються на базі спеціалізації і кооперування праці, характеризуються тісною кооперацією структурних підрозділів. На макрорівні – це інтеграція бізнес-структур в єдину інтегровану економічну систему, організаційною формою якої є корпорація.

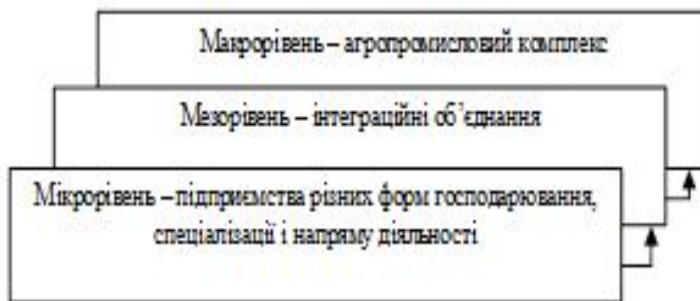
Агропромислову інтеграцію слід розглядати як на макрорівні, так і на мікрорівні.

На макрорівні агропромислова інтеграція виступає як сукупність галузей і організацій, що беруть участь у виробництві, заготівлі, переробці, зберіганні і транспортуванні продукції сільського господарства і доведення її до кінцевого споживача.

Агропромислова інтеграція на макрорівні представляє агропромисловий комплекс країни, покликаний забезпечувати об'єднання галузей промисловості, сільського господарства, заготівлі та торгівлі готової продукції в єдине ціле в конкретному регіоні.

Розвиток агропромислової інтеграції на мікрорівні здійснюється по шляху створення та ефективного функціонування різних агропромислових формувань. До складу таких формувань можуть входити галузі сільського господарства, переробної промисловості, а також організації і підприємства із зберігання, перевезення та реалізації готової продукції. Обов'язковою умовою агропромислової інтеграції на мікрорівні є організаційно-економічна і територіальна спільність спеціалізованих сільськогосподарських, переробних, транспортних та інших галузей і виробництв. Агропромислова інтеграція на мікрорівні створює сприятливі умови для ефективного використання сільськогосподарської сировини, трудових і матеріально-технічних ресурсів підприємств і організацій, що входять в агропромислові формування [2].

Наведені підходи до визначення рівнів інтеграції відрізняються і доповнюють один одного. У першому випадку, макрорівень, за своїм змістом, тотожний мікрорівню у другому. Тому розглядаючи наведену класифікацію робимо висновок, що інтеграцію слід розглядати більш детально, тобто на мікро-, мезо- і макрорівні (рис. 1).

Рис. 1. Рівні інтеграції в агропромисловому комплексі*

* Джерело: Розробка автора

Теоретико-методологічні підходи наведені в економічній літературі, дали змогу визначити п'ять основних рівнів інтеграції. Перший рівень – нижчий, містить систему взаємовідносин підприємства зі своїми постачальниками та обслуговуючими (агротехсервісними) підприємствами. Посередній рівень, окрім попереднього, включає підприємства зі зберігання виробленої (виробленої) продукції рослинництва й тваринництва. Особливих умов зберігання потребують такі види продукції: молоко, м'ясо, риба, овочі, фрукти, зернові, технічні культури. Наступний – середній рівень – містить також технологічні ланки з первинної переробки виробленої (виробленої) продукції. Первинною переробкою займаються мукомельні, олійниці, маслоекстракційні заводи тощо. Високий рівень інтеграції є однією із найбільш досконалих форм вертикальної інтеграції, оскільки трансакційні витрати в межах вертикально-інтегрованого підприємства є мінімальними, податки не сплачуються через відсутність ринкових відносин на даних стадіях виробництва. До його складу входять підприємства вторинної переробки (харчова промисловість): хлібопекарські підприємства, кондитерські фабрики, масложиркомбінати, молоко- та м'ясопереробні заводи, консервні заводи тощо. Останній рівень, окрім перерахованих взаємопов'язаних підприємств, що з'єднують усі технологічні етапи від виробництва до переробки продукції, передбачає реалізацію через або прямі, або непрямі канали. У першому випадку компанія має власні фірмові

магазини на національному ринку, структурні підрозділи, що укладають договори з експорту та доставляють продукцію клієнту. У другому – компанія використовує систему взаємозв'язків з незалежними посередниками, які реалізують продукцію на внутрішньому чи зовнішньому ринках.

Література.

1. Аванесов Г.М. Тенденции интеграционных бизнес-процессов в промышленности: теория, методология, механизмы реализации : [Монография] / Г.М. Аванесов. – СПб. : Изд-во СПбГУЭФ, 2006. – 111 с.
2. Клочко Л.Н. Сельскохозяйственная кооперация : [Практикум] / Л.Н. Клочко; Моск. ун-т потребит. кооперации. – М. : Дашков и К°, 2003. – 75 с.
3. Шершева М.Ю. Межфирменные сети : [Монография] / М.Ю. Шершева. – М. : Эконом. фак-т МГУ, ТЕИС, 2006 – 320 с.

ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ – АКТУАЛЬНІСТЬ ТА ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ

***Семененко Т.С., студентка*,
Харківський національний технічний університет
сільського господарства імені Петра Василенка***

На сучасному етапі розвитку ринкових відносин досить важливим завданням, що постає перед підприємствами, є забезпечення конкурентних переваг та підвищення конкурентоспроможності підприємства в цілому. Уміння здійснювати необхідні зміни, перебудовуватися, адаптуватися є сьогодні найважливішою характеристикою, що забезпечує конкурентоспроможність і успішне функціонування в довготривалій перспективі. Саме тому система управління підприємством повинна бути орієнтована на активізацію інноваційної діяльності [3].

Необхідність дослідження інноваційної діяльності підкреслюється вченими-економістами, які займаються проблемами науково-технічного прогресу. Наукові основи теорії інновацій закладені Й. Шумпетером, М. І. Туган-Барановським, М.Д. Кондратьєвим, набули подальшого розвитку у працях Й. Аллена,

---

* Науковий керівник – Сагачко Ю.М., старший викладач